

IGNACIO GIL LÁZARO, PRESIDENT D'AP-VALÈNCIA

«AP no té sostre; Unión Valenciana, sí»

L'enfrontament entre «crítics» i aparell al si d'Alianza Popular a València poden conduir el partit a una desbandada generalitzada. Ignacio Gil Lázaro, president del partit, trenca ara un silenci de mesos, durant el qual ha estat atacat públicament en repetides ocasions.

Josep Ramon Lluch

Ignacio Gil Lázaro, president provincial de València d'Alianza Popular, ha estat el centre d'una de les polèmiques més fortes viscudes al si del partit conservador. Arran d'uns articles d'opinió apareguts al diari *Las Provincias*, en els quals se'l criticava molt agraument i se l'acusava de «propiciar interessos caciquils i cabdillistes, propis d'èpoques que estan afortunadament en l'oblit...», el president d'AP-València va obrir uns expedients disciplinaris a una sèrie de destacats dirigents del partit i iniciava així l'últim episodi d'una crisi ben profunda.

El comitè de conflictes i disciplina d'AP ha enviat als regidors de l'ajuntament de València Juan Carlos Gimeno i Francisco Bueno, al regidor de Godella Jacinto Higuera, i al diputat autonòmic Jorge Lamparero les notificacions d'expulsió del partit, que culminen els expedients oberts en el mes de juliol per Gil Lázaro. L'enfrontament entre els crítics i el president provincial de València no ha acabat, sinó que els estralls de la guerra interna que es viu de fa temps a AP amenacen de desbaratar totalment el poc prestigi i la credibilitat d'un partit que encara és la segona força política del País Valencià.

Ignacio Gil Lázaro ha mantingut, durant tots els mesos que duu encesa aquesta falla en què s'ha convertit AP a València, un silenci absolut. A les crítiques ferotges dels expedientats, que han comptat amb un ampli ressò i espai al diari *Las Provincias*, el president provincial ha respost amb el silenci, que en ocasions ha estat interpretat com una manca d'arguments o un acofordament. Ara, quan el comitè de conflictes i disciplina d'AP ha emès el seu judici sobre els expedients i li ha donat la raó, ha acceptat respondre a les preguntes dels mitjans de comunicació.

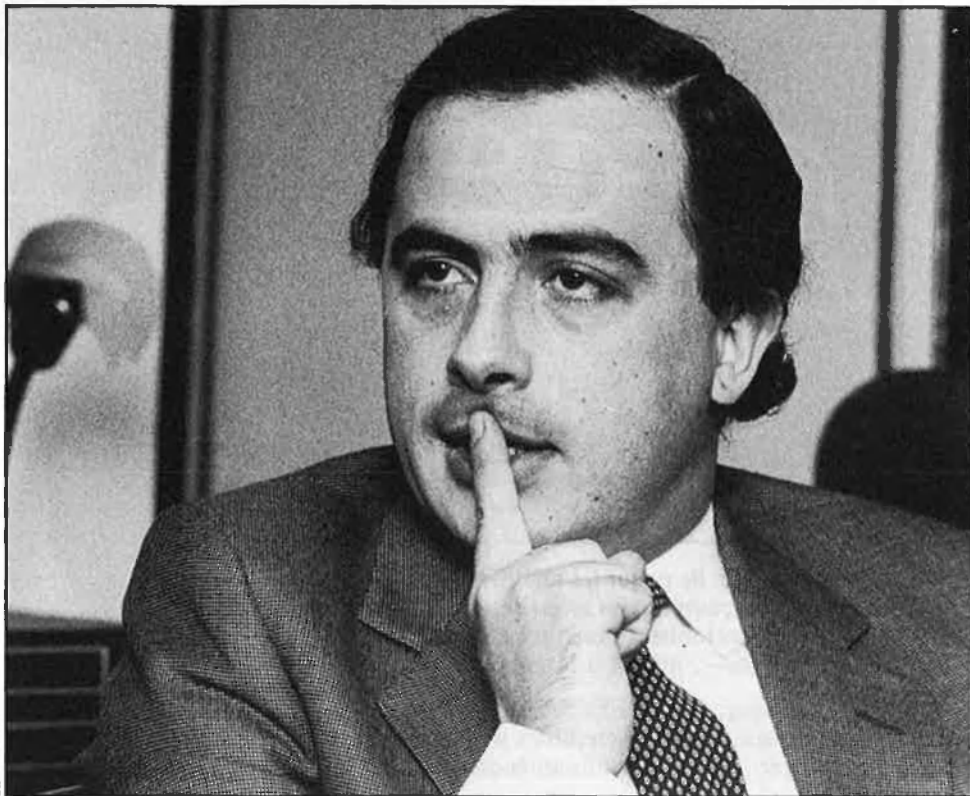
—¿Com ha viscut vostè la greu crisi que s'ha obert al si d'AP des que va

iniciar els expedients a un grup de destacats dirigents que es mostraren crítics amb la seva gestió?

—Amb serenitat, ja que aquestes mesures disciplinàries eren necessàries davant la situació d'escàndol creada per un grup reduït de militants, i amb dolor, per bé que aquestes decisions encara que eren imprescindibles, ningú no s'estima prendre-les.

—¿Des del seu punt de vista, quin és l'origen de l'actual situació?

—Explicar ara el fil conductor d'aquest assumpte és ben difícil. No

Gil Lázaro: «les mesures disciplinàries han estat necessàries».

Els crítics presenten batalla, encara

Juan Carlos Gimeno, Francisco Bueno, Jacinto Higuera i Jorge Lamparero, els quatre expulsats d'AP per haver mantingut públicament una actitud crítica envers el president provincial d'AP-València, Ignacio Gil Lázaro, no s'han quedat parats després d'haver rebut la notificació del comitè de conflictes i disciplina. Segons ha explicat el líder dels dirigents crítics, el regidor de l'ajuntament de València, Juan Carlos Gimeno, «pensem a recórrer aquesta decisió adoptada per l'òrgan de disciplina del partit i tenim com a argument que el president provincial ha enviat una sèrie de documents falsos. A més, comptem amb la solidaritat de set dels dotze alcaldes que té AP a València; el diputat provincial José Luis Ibarra està amb nosaltres; dels dinou districtes que hi ha a la ciutat de València, catorze estan de la nostra part, de manera que l'escàndol provocat per les expulsions és enorme...».

La decisió d'expulsar els quatre dirigents aliancistes ja té contestació. Segons fonts del sector crític, el diputat provincial José Luis Ibarra ha sol·licitat la celebració d'un congrés extraordinari i s'ha compromès a rescatar els expulsats i a integrar-los una altra vegada en el partit. El president provincial, Ignacio Gil Lázaro, ha assegurat que «no cal convocar un altre congrés».

obstant això, puc dir que jo vaig afirmar en l'últim congrés provincial que pensava fer un partit en el qual el col·lectiu primara sobre les individualitats, a fi que tots els militants tinguérem en compte que estàvem en funció del col·lectiu. Jo tenia i tinc molt clar que renovar el concepte tradicional que ha marcat les estructures dels partits del centre-dreta és fonamental per a poder construir un nou partit de centre-dreta popular, diferent i connectat amb les necessitats i els problemes del país.

Aquest principi tan clar, sembla que algú no el va voler entendre i, quan aparegué el famós comunicat anònim contra aquesta línia, davant l'escàndol que s'hi va provocar, els òrgans de govern del partit van haver d'actuar. Ens vam limitar a informar dels fets els òrgans de direcció nacionals del partit, per tal que foren ells els qui decidiren si hi havia motiu o no per a obrir expedients disciplinaris o altres accions. La direcció del partit considerarà que sí que n'hi havia per als expedients i, després d'haver seguit tots els processos

que marquen els estatuts, s'han acordat una sèrie de sancions que ja han arribat als implicats.

—*Mentre que el grup d'expedientats ha acudit sovint als mitjans de comunicació per explicar les seves posicions en el conflicte, vostè no n'ha dit res, sempre s'hi ha mantingut en silenci. ¿Per què?*

—El que no volíem era accentuar encara més l'escàndol i la situació creada per l'aparició del famós anònim i per la campanya promoguda pels expedientats en alguns mitjans de comunicació. Ni volíem ni havíem d'entrar en el joc de fer unes declaracions creuades, ni volíem dur als mitjans de comunicació una polèmica artificial que s'hauria pogut solucionar en els moments i en els llocs previstos pels estatuts, dins del mateix partit. Els òrgans de direcció del partit no podíem seguir l'estratègia que uns pocs volien marcar en la majoria.

—*No obstant això, és evident que hi ha hagut una contestació a la direcció del partit, fins i tot per part de dirigents molt qualificats, com és el cas de Manuel Giner Miralles, ex-president regional, que va abandonar el partit després d'haver demanat un major debat intern. ¿És possible aquest debat dins d'AP?*

—Quan realment s'ha volgut realitzar un debat intern, s'ha pogut fer, però no quan s'ha tirat mà de la referència tan gastada del debat intern per amagar maniobres i moviments amb interessos personals. Hi ha convocatòries determinades en què els militants poden expressar els seus punts de vista o suggeriments, bé siga en els congressos de districte, locals, comarcals, regionals o nacionals. Davant de les decisions que s'hi prenen, els militants poden acceptar-les si hi estan d'acord o, si no les accepten, tenen un doble camí: des de dins, legítimament defensar les seues posicions, però sense escàndols públics... o bé anar-se'n a un altre lloc.

—*Els resultats de les passades eleccions autonòmiques i locals demostren que el creixement de votants que ha experimentat Unió Valenciana s'ha realitzat a costa dels vots que abans anaven a AP. ¿Creu possible que UV es menge totalment l'espai que fins ara ocupa AP?*

—El creixement d'UV —i dit amb tots els respectes— té un sostre. Jo pense que el creixement natural de tot allò que acaba de nàixer i que tendeix a desenvolupar-se fins que arriba al nivell màxim. En aquest sentit, crec que UV té un sostre propi. Tots els vots que

mentre les diferències entre l'actual equip de govern del partit conservador i aquells que volen controlar-lo es fan més insalvables.

Una vegada s'han consumat les expulsions, els ex-aliancistes es plantegen el seu futur polític. De moment, el grup mixt dels ajuntaments de València i Godella i de les Corts valencianes esperen els foragitats com una estació intermèdia abans d'integrar-se en un altre partit. Tot apunta que serà Unió Valenciana on acabaran aquests trànsfuges, seguint l'exemple d'un altre dirigent aliancista que a l'estiu va decidir canviar d'aires, Manuel Giner Miralles. Així, doncs, el partit anticatalanista Unió Valenciana, que ha experimentat un creixement a costa de traure vots al sector que abans votava AP, es perfila ara també com al beneficiari de la crisi aliancista. Cal destacar que, en el cas que els quatre regidors de l'Ajuntament de València, que han firmat un document davant de notari on se solidaritzen amb els expulsats, decidiren seguir el camí de Francisco Bueno i de Juan Carlos Gimerno, AP es quedaria únicament amb Mari Carmen García Fuster com a representant en l'ajuntament del cap i casal del País Valencià. I més encara, si els sis regidors crítics passen en els pròxims mesos a UV, aquest partit disposarà de tretze regidors, el mateix nombre que el Partit Socialista, sense que la voluntat dels votants respouga a aquesta representativitat. □

ultrapassen aquest nivell màxim vindran dels errors que puguem cometre nosaltres, però, en la mesura en què aconseguim acabar amb la falta del sentit de col·lectivitat d'alguns pocs i comencem a connectar amb la societat valenciana i, especialment —amb un missatge diferent—, amb sectors molt determinats d'aquesta societat, amb els quals mai no ha connectat el centre-dreta, evitarem donar vots a altres forces i creixerem, perquè nosaltres no tenim sostre.

—Vostè és membre del comitè executiu estatal del seu partit, que presideix Antonio Hernández Mancha. ¿Creu que Hernández Mancha és el líder que necessita la dreta espanyola per remuntar la crisi que pateix o està qüestionat des de dins del partit?

—El qüestionament que es puga fer de la figura d'Hernández Mancha només pot venir d'un grup molt reduït de persones del partit, i jo diria que ni tan sols d'un grup, sinó exclusivament de persones aïllades. És important, ja que tots siguem conscients que el centre-dreta espanyol o la dreta espanyola ha de començar a ser autònoma i a construir el seu projecte polític amb la voluntat de transcendir en el temps, de marxar cap al futur.

I si un periòdic, un sector econòmic o professional o uns poders fàctics que tradicionalment han estat al costat de la dreta espanyola se senten incòmodes per aquest nou llenguatge i per aquesta nova imatge... això és el seu problema, perquè la dreta ha de començar a ser autònoma, ja que una dreta dependent de determinats sectors econòmics o socials i sotmesa a velles actituds no serveix per al futur. Antonio Hernández Mancha és el líder d'aquesta nova dreta, perquè ha oferit aquest projecte al partit i perquè AP, i especialment

«Pocs militants d'Ap qüestionen Hernández Mancha».

les generacions joves, estem amb ell.

—Un mitjà de comunicació de la ciutat de València, el diari Las Provincias, ha dut endavant una campanya de persecució contra vostè en tot aquest afer i s'ha posat clarament del costat dels expedientats, ¿per què?

—La direcció del partit i jo mateix pensem que poden haver algunes raons per a aquesta actitud, però ens sembla també difícil trobar-ne de ben sòlides que argumenten aquesta campanya tan insostenible. Malgrat això, permeteu-me que respecte el dret d'aquest mitjà de comunicació a prendre la posició que crega convenient. No hi vull entrar en polèmiques, perquè que hagen dit que «el president nacional del partit sembla que estiga contractat pel PSOE

per a destruir AP» no és un argument de pes. Possiblement és que resulte incòmode a determinats personatges, i prou.

—Amb l'expulsió de Juan Carlos Gimeno i Francisco Bueno el grup de regidors d'AP a l'ajuntament de València es pot quedar tan sols amb un representant, Mari Carmen García Fuster, ja que els altres quatre regidors del partit han anunciat que se solidaritzen amb els expedientats. ¿Què creu vostè en l'Ajuntament de València a partir d'aquest moment?

—Nosaltres confiem que la resta de regidors continuaran fidels als compromisos que han assumit amb el partit, no amb un grup de militants. Tanmateix, en cas que decidiren anar-se'n, continuariem amb una regidora, ja que estem molt entrenats a travessar deserts; fins ara n'hem realitzat moltes, de travessies del desert. I continuarem endavant.

—Finalment, responga a l'acusació que li fan els expedientats de tenir un projecte joseantoniano i de ser un cacic.

—A mi, això em fa petar de riure. Aquestes acusacions procedeixen d'alguns que —probablement per origen— no tenen la sensibilitat que jo he demostrat envers la gent que les passa canutes. Espere no haver d'elegir mai, però, si algun dia haguera de triar entre estar al costat d'aquells que pateixen i ho passen malament i els poderosos, no dubteu que estaré al costat dels menys afortunats. Potser alguns que es dediquen més a la *dolce vita* entenen que aquesta actitud és *joseantoniana*. I atenció, que no he volgut caure en referències concretes personals ni en desqualificacions fàcils basades en les biografies d'alguns militants que ara em diuen això. □

MACAU

Recordem als instituts que tenen de terme fins el dia 27 de gener per enviar les plantilles i les subscripcions i, així, poder participar en els premis anunciats.

